

на гр. София, дето сградитѣ сж сравнително по-голѣми и често се срѣщатъ събрани по нѣколко домакинства въ една и сжща сграда. На сжщитѣ причини се дължи и обстоятелството, дето въ Софийския окржгъ на 1000 жители се падатъ сравнително малко сгради, а на 1 сграда по-вече жители. Най-много сгради на 1000 жители, и обратно: най-малко жители на 1 сграда, се падатъ въ окржгъ Търново. Това показва, че току-що поменатия окржгъ е най-добре обзаведенъ съ сгради. На всѣка една сграда въ тоя окржгъ се падатъ по 2·7 жители. Следъ него дохожда окржгъ Русе, сетне идатъ Плѣвненъ, Видинъ и пр. Най-малко сгради има въ окржгъ Мъстанли, дето на една сграда се падатъ 4·3 жители, а на 100 домакинства — 116·9 сгради. Изобщо взето, относителнитѣ числа, вписани въ таблица № 10, въ общи черти, потвърждаватъ констатираното по-горе положение, а именно, че населението на Северна и Югозападна България е по-добре обзаведено съ сгради, отколкото това на Южна България. Най-зле въ това отношение сж поставени новитѣ земи и окржгъ Бургазъ.

До сжщия резултатъ се дохожда като се разгледа гжстотата на сградитѣ по околии. Съ най-голѣма гжстота се отличава околия Видинъ, дето на всѣки кв. километъръ се падатъ по 33·9 сгради, на 100 домакинства — по 178·8 сгради, на 1000 жители — 340·9 сгради, а на всѣка сграда по 2·9 жители. Следъ Видинъ идатъ околитѣ Габрово, Търново, Г.-Орѣховица, Разградъ, Севлиево, Дръново и прочее. Най-малка е гжстотата въ околия Василико, дето на кв. километъръ има построени 3·4 сгради, значи точно 10 пжти по-малко, отколкото е въ околия Видинъ. Следъ околия Василико идатъ околитѣ М.-Търново, Дьовленъ, Орта-къой, Петричъ, Св. Врачъ и пр. Между поменатитѣ две граници: 33·9 и 3·4 сгради на кв. километъръ се намиратъ всичкитѣ околии на Царството, освенъ Видинъ и Василико. Ако останалитѣ околии се разпредѣлятъ въ групи така, щото въ първата група да влѣзатъ само ония околии, които иматъ на кв. километъръ до 10 сгради, въ втората — отъ 10 до 15, сетне отъ 15 до 20, 20 до 25 и надъ 25, ще се получи следниятъ резултатъ: въ първата група, сиречь *най-слабо* обзаведени съ сгради, ще влѣзатъ 18 околии, а именно: Василико, Малко-Търново, Дьовленъ, Орта-къой, Петричъ, Св. Врачъ, Горна-Джумая, Кара-бунаръ, Неврокопъ, Пещера, Котелъ, Бургазъ (с.), Елхово, Самоковъ, Разлогъ, К.-Кавакъ, Д.-дере и Анхиоло; въ втората група, или, тъй да се каже, *слабо* обзаведени, влизатъ следнитѣ 20 околии: Карнобатъ, Берковица, Айтосъ, Свиленградъ, Пашмакли, Харманли, Егри-дере, Панагюрище, Варна (с.), Ямболъ, Елена, Тетевенъ, Чирпанъ, Орѣхово, Бѣлоградчикъ, Пловдивъ (селска), Преславъ, Мъстанли, Пирдопъ и Дупница; въ третата група влизатъ 26 околии *срѣдно* обзаведени, а именно: Османъ-Пазаръ, Вратца, Н.-Загора, Кърджали, Фердинандъ, Орхание, Ихтиманъ,

Русе (с.), Хасково, Карлово, Брѣзникъ, Кюстендилъ, Никополъ, Казанлъкъ, Царибродъ (Годечъ), Сливенъ, Провадия, Н.-Пазаръ, Стара-Загора, Свищовъ, Бѣла, Кула, Плѣвненъ, Новоселци, Станимака и Пазарджикъ; въ четвъртата група дохождатъ 14 околии *добре* обзаведени, а именно: Бѣла-Слатина, София (с.), Ломъ, Трънъ, Борисовградъ, Троянъ, Попово, Кеманларъ, Ески-Джумая, Ловечъ, Луковитъ, Радомиръ, Балбунаръ и Шуменъ, и най-сетне въ петата група, която може да се каже е *много-добре* обзаведена, влизатъ следнитѣ 7 околии: Дръново, Севлиево, Разградъ, Горна-Орѣховица, Търново, Габрово и Видинъ.

По-нагледно гжстотата на сградитѣ въ отдѣлнитѣ околии се вижда отъ картограмата, помѣстена на стр. 406.

Потрѣбно е при това да се отбележи, че при направеното по-горе подреждане на околитѣ по-групи, сградитѣ на шестѣ самостоятелни градски околии, ще рече сградитѣ на градоветѣ: София, Пловдивъ, Варна, Русе, Бургазъ и Хасково, не сж взети предъ видъ при опредѣляне гжстотата на едноименнитѣ селски околии.

Едно по-внимателно вглеждане въ току-що поменатата картограма ясно показва, че околитѣ отъ новитѣ земи, особено тия отъ окржгъ Петричъ, както и околитѣ покрай Черно-море, най-много отъ окржгъ Бургазъ, се отличаватъ съ малка гжстота на сградитѣ; на второ мѣсто дохождатъ околитѣ, които се простиратъ по южнитѣ склонове на Балкана и непосредствено покрай Дунава, съ изключение на околитѣ Ломъ и Видинъ. Съ най-голѣма гжстота се отличаватъ околитѣ, разположени по севернитѣ гористи склонове на Стара-планина, въ Дели-орманъ и Югозападна България.

Ако се сравни гжстотата на сградитѣ по окржзи, констатирана при преброяването въ края на 1910 г., съ съответната такава, дадена отъ преброяването извършено на 31. XII. 1926 г., ще се забележи единъ значителенъ паралелизъмъ. Окржзитѣ, които преди войнитѣ сж се отличавали съ голѣма гжстота на сградитѣ, сж запазили това си качество и следъ войнитѣ и обратно. Това се вижда доста ясно отъ относителнитѣ числа, вписани въ таблица 11.

Малкото размѣстване въ порядъка на окржзитѣ презъ 1926 г. въ сравнение съ съответния такъвъ, установенъ въз основа даннитѣ отъ преброяването на 1910 г., се дължи главно на териториалнитѣ промѣни и измѣнение състава на отдѣлнитѣ окржзи между поменатитѣ две дати.

По отношение гжстотата на сградитѣ въ *околитѣ*, сжщо така се забелязва значителенъ паралелизъмъ. Така, напр., почти всички околии, които въ края на 1926 г. сж се отличавали съ най-голѣма гжстота, а именно: имали сж отъ 25 до 34 сгради на кв. километъръ, презъ 1910 г. тоже сж имали най-голѣми гжстоти, отъ 20 до 27 сгради на кв. километъръ, и обратно, околитѣ съ малка гжстота презъ 1910 г. сж запазили тая си характерна осо-